

Den villkorlöse unge mannen i Finland. Mördaren.

Det är söndag och det står en skara grönklädda adepten på busstationen. I väntan på en resa. Igår rakade de bort sina kalufser. De skall fostras till rejäla soldater. Allmän militärisering. De skall småningom lära sig vika dagstället i nittio graders vinklar. Snart skall ärtsoppor med senap i basera magsäcken och snart skall vapen hanteras med stadig hand för att kunna försvara vårt fosterland. Ett vackert syfte inte sant, men är det verkligen nödvändigt att ta bort antingen hundraåttio eller trehundraasetxtiofem dagar av den unga mannens studieliv för den skull? Unga idag är välutbildade och ambitiösa. Det finns tusen val av vägar att gå när myndigheten tar vid. Precis då skall männen i landet villkorlöst gå i gröna kläder och räkna ner. Dag för dag. Jag är snart fri igen. Då skall jag minsan studera eller arbeta.

Jag läser dagligen om naturkatastrofer och elände runt omkring vår planet. Börjar inte Tellus som helhet bli för skör för att skjuta sönder desto mera? Måhända vi behöver ett litet försvar trots allt. Vad skulle vi annars ta oss till när ryssarna attackerar? Om de anfäller igen det vill säga. Notera härmed min ironiska ton. Jag betvivlar nämligen att det kommer uppstå många flera krig nära Norden. Det finns inga krig. Eller ja. Okej. Det finns krig. Men det finns också sådana vapen idag att Finland inte skulle ha en chans. Nåväl. Tillbaka till busstationen och den enskilda individen. Den grönbeklädda stackaren. Håret är avrakat och i väntan på bussen passerar livet revy bakom iris i ögonparet. Han som skulle iväg och studera. Han som var full av ambitioner. Den ljusnande framtid är vår.

Och efter bussresor med andra likasinnade i en likanan situation skall det stå på skjutbanor med vapen i händerna. Pricktavlor med siluetter av människor ingår i en tävling var de duktigaste skyttarna belönas med permission. "Gå ut i det fria! Ni är redan dödsmaskiner." De övriga får lämna kvar inom de stängda grindarna. För att ytterligare öva sig att döda individer. Siluetter av oskyldiga mammor och pappor, kanske till och med barn. Detta är den finska statens utbildning för unga män idag. Aningen destruktiv, inte sant?

Här är därmed min vädjan till alla auktoritära män och kvinnor ute vid skrivbord i landet. Kunde man kanske annordna ett frivilligt passage till de inhysta militära anstalterna? Jag har aldrig behärskat någon ekonomisk uppfattning, men jag har hört att den ekonomiska vinning som skulle uppstå ur ett beslut som det skulle hjälpa staten avsevärt. Är det verkligen nödvändigt för den ambitiösa unga mannen att räkna ner dagar idag? Året är 2012. Jag vill bara påminna om det. 2012.

Pust. Äntligen hemma. Aldig mera militärbuss. Fylld av minnen och erfarenheter som inte går att köpas för pengar går han nu vidare. Den unga mannen. Äntligen får han uppta studierna. Han får sova i egen säng. Han kan nu krama sin sambo, föräldrarna, hunden eller katten dagligen. Kärlek. Nu äntligen fortsätter han. Han som var en fin pojke en gång, han är nu en finländsk krigsprodukt upplärd att döda andra människor. Han går äntligen vidare i livet. Han är en mördare.

Jonas Forsbacka